

Mravenec

Mravenčí listy

2/2020

Tento měsíc slaví
narozeniny 24. Miroslav
S.

Svátek slaví Jiřina.
Blahopřejeme!

Když zalistujete našim časopisem, který se jmenuje Mravenčí listy, dozvíte se, co a jak se dá slavit. Významné dny například jsou tyto:

3. 2. Světový den modliteb

Světový den modliteb se obvykle koná ve svatodušní neděli, proto také tento den nemá své pevné datum v kalendáři. Obvyklý průběh tohoto dne jsou setkání lidí z různých církví. Setkávají se za účelem chvál a modliteb právě naší (jejich) zemi.

4. 2. Světový den boje proti rakovině

Světový den boje proti rakovině nám má vštípit jak závažná a častá nemoc to vůbec je, existuje mnoho příčin, jak tato nemoc propuká, ale také existuje spousta cest, jak tomu přecházet a jak se starat o své zdraví. Zvýšenou pozornost k této zákeřné nemoci upoutala právě Pařížská charta práv onkologických pacientů, kterou předkládalo Sdružení na obranu práv pacientů a cílem této charty je zlepšit léčbu rakoviny a také zlepšit výzkum nádorových onemocnění. Den boji proti rakovině využívá k osvětě Ženevská Mezinárodní unie boje proti rakovině. Kampaň této instituce má za cíl osvojení zdravého životního stylu, ten je shrnut do čtyř bodů:

- zajistit dětem nekuřácké prostředí,
- fyzická aktivita, vyhnout se obezitě a dodržování zdravé životosprávy,
- informovat se o očkování proti rakovině (např. jater či děložního hrdla),
- vyhýbat se nadměrnému slunění.

Boj proti rakovině podporují celosvětově jak celebrity, tak

většinou manželky či přítelkyně politických špiček.

11. 2. Světový den nemocných

Světový den nemocných připadá na 11. únor, který je zároveň dnem svátku Panny Marie Lurdské, který je památným dnem, více než 150 let starým. V roce 1858 se zjevila Panna Maria v Lordech a uzdravila chudou a nemocnou 14letou dívku. Od té doby jsou Lurdy symbolem uzdravení. Tento den nám má zároveň připomínat, že jsou lidé, kteří jsou nemocní a trpí. Světový den byl vyhlášen roku 1993 z podnětu papeže Jana Pavla II.

14. 2. Světový den léčby zvukem

Světový den léčby zvukem, poznáme podle zvuku, který můžete slyšet po celém světě. Mnoho lidí po celém světě v tento den pořádá různé akce, například se scházejí ve velkých skupinách a vydávají ze sebe zvuk "ah" a to v přesně určený čas (v poledne), tento zvuk "vysílají" k matce Zemi – Gaii. Tento rituál dělají i jednotlivci, kteří obvykle mají svůj vlastní rituál.

20. 2. Světový den sociální spravedlnosti

OSN vyhlásilo v roce 2007 Světový den sociální spravedlnosti, ovšem lidé si jej připomněli v tento den poprvé až v roce 2009. Tento světový den se zaměřuje na sociální spravedlnost a jeho hlavní cíle jsou boj a odstranění chudoby, uplatňování a dodržování lidských práv, rovnosti a vzájemného respektování. Základními hodnotami, které tento den připomíná jsou solidarita a rovnost, tyto dvě

slova znamenají naprostý základ hodnot každé společnosti.

21. 2. Mezinárodní den boje proti kolonialismu

Mezinárodní den boje proti kolonialismu je připomínkou a zároveň výročím povstání námořníků z Bombaje proti britské koloniální nadvládě. Tento mezinárodní den se slaví díky skautské mládeži ze zemí jihovýchodní Asie.

21. 2. Mezinárodní den mateřského jazyka

Po celém světě se mluví přibližně 7 tisíci jazyky, přičemž některé z nich neexistují ani v písemné podobě. Každý z těchto 7 tisíc jazyků je pro určitou skupinu lidí jazykem mateřským i proto byl vyhlášen Mezinárodní den mateřského jazyka. Tento den nám připomíná význam jazyka, primárně toho mateřského a jeho rozmanitost. Jedním z důvodů, proč UNESCO vyhlásilo tento mezinárodní den je skutečnost, že mnoha jazykům hrozí zánik (jedná se o jazyky používané malou skupinou lidí – v celosvětovém měřítku) a díky faktu, že některé z jazyků nemají svou písemnou podobu, hrozí jejich zánik úmrtím posledních lidí, kteří tímto jazykem hovoří. Na první pohled bychom si mohli říct – no a co, když tímto jazykem hovoří pouze úzká skupina lidí. Opak je pravdou, neboť v každém jazyce nalezneme jedinečné zkušenosti a znalosti týkající se prostředí, vlivů počasí, mytologie či počítání a vnímání času apod.

Zdroj: Centrum.cz

Tvorba a ostatní očima Mravence

Nový list se proklání svým starším vzorem, ale ze stromu jako by spadl jen on jeden, je velmi vidět na světle, je obrovský. Nedá se otočit, ani pohledem, natolik přitáhnutý větrem k zemi, že se ani nepohne. Na to se malá Lucy zvedá a opouští park a jen se otočí a rychlým pohledem na lavičku, na které seděla, získává plnou rychlost pohybu. Je deštivý den, pátek a spěchá domů za rodiči. Po cestě si zkontroluje své ucho a už jen pár chvil a bude doma. Na hodinách je půl šesté a zbývá půl hodiny do večere. S prvním bouchnutím dveří se hlásí okamžitý krukot v žaludku mladé dámy. Ale nic víc si nemůže dovolit. Ví to moc dobře, že je to na později, a má ohromnou radost, že jí to tak rychle zapálilo, a že už je s tím smířená. Dám si venku cigaretu, to máma mi je koupila. Vchází do dveří, opět ten pocit, ale není co skrývat, hurá už je šest. V klidu si sedá ke stolu a ptá se: „Můžu ochutnat trochu toho hovězího?“. Najednou se ozve rána a od otce se rozlívá víno po stole až skoro k Lucy. „Tak co jaké to je?“ ptá se otec „Chutná? Že ne? Vy, mladá slečno, neumíte ani pozdravit, a už hned hovězí? Teď můžete jíst“. Lucy po velké ráně do stolu, kterou otec zahrozil, utírá víno ze stolu a potom začíná jíst, ještě se zeptá otce, ale otec odpovídá: „Už jsem řekl, co jsem chtěl“. „Brambory, chléb, maso, zelí a takhle bych mohla pokračovat dál až do neznáma“, říká Lucy. „Najedli jsme se až moc, to je fakt.“ Sklízí se ze stolu a otec s matkou jdou koukat na televizi. Lucy bere klíče a jako správná osmnáctiletá dívka

oznamuje, že se vrátí do desíti hodin ještě dnes v pátek večer. Odchází a více se tím nezabývá, má čas a je dost stará na to, aby se o ní nemuseli bát. Před dvěma dny, ve středu, se odehrála rvačka o přízeň člověčí cti, a to ji poznamenalo lehkým brněním levé ruky. O pár metrů dál proto vytahuje malou a krátkou bandáž z obvazu, co si udělala po šarvátce. Resident evil, strašný přestrašný horor to byl, říká si, přitom je jasné, že to tak strašné nebylo. Napadá jí, že kdyby měla čas, tak by se jí vedlo lépe, třeba by vyhrála, a to už pravda je, to je jasné. No, co by bylo dobré se již ví, a to, příště se těchto věcí vůbec nedotýkat a vyhnout se jim obloukem. Jde se do villange street, je tam jeden barák, ten je prázdný. Bylo by to dobré prohledat, barák je už starý a polorozpadlý. Uvnitř by mohlo být pár užitečných věcí do Lucyiny sbírky suvenýrů. Už se blíží poslední odbočka, když v tom pod malým mostem krátké délky potkává někoho cizího. Kdo by to mohl být? Nevím, jdu dál říká si, asi taky proto, aby se nestalo nic špatného nebo něco, co by nebylo dvakrát příjemné. Už se dostává z pod mostu, když v tom se s velkou ozvěnou rozezní chlapecký hlas, který po chvílce začne být osamělé Lucy docela příjemný. Zastaví se, cizí osoba je už dost blízko, přitom jako by se jí odtamtud nechtělo. Ví, že musí pryč.

Otáčí se a rychle běží pryč, no prostě se dala na odchod. Na jejím těle je však něco špatně, a to zranění ze šarvátky ze středy, kdy bránila svou čest. I přesto se pohybuje dost rychle, ale bohužel to nestačí, cizí chlápek jí má v pasti. A je po snažení, bylo zbytečné, cizí

chlápek znovu zakřičel: „Počkej“, a v tom ji chytl za ruku a řekl: „Stůj. Lucy“. Nezbylo nic jiného, než stát a zůstat kde je. „Co chcete?“ zeptá se a už je jí jasné, že se nic vážného neděje, tento přátelský pohled pozná i malé dítě. „Tak co, ještě se bojíš?“, promluví chlápek a představí se. „Ahoj, já jsem James a vím, že se bojíš.“ Tak jí pouští ruku. Lucy využije situace a dá se na odchod. V tom starý muž se ozve a řekne: „Co budeš dělat sama v tom dešti? Já jsem hodný, a můžeme být chvíli sami dva, než to přejde.“ Lucy řekne: „Tak jo.“ „Ahoj, já jsem James, to už jsem říkal, a ty?“ „Já jsem Lucy“, odpovídá, „a bydlím s rodiči na Bulvar avenue, je mi dvaadvacet. Je deštivé počasí a dost prší, tak se na chvíli s vámi, pane Jamesi, zdržím, než to přejde.“ „To je slovo odvážné dámy,“ odpoví James. „Kam jste, Lucy, měla namířeno?“ zeptá se. „Šla jsem, no, měla jsem namířeno na villange do jednoho polorozpadlého baráku na páteční prohlídku, pro nějaké suvenýry a tak.“ James říká, že to není špatný nápad. „Pokud tě to, Lucy, do té doby, než přestane pršet neopustí, půjdu rád s Vámi“, a Lucy na to: „Tak jo.“ Venku prší o něco méně, ale ještě furt dost, tak, že si Lucy zapálí cigaretu a říká, že se bude muset ještě chvíli počkat. „Jamesi, odkud jsi?“ zeptá se. James odpovídá: „Bydlím kus odtud na Park street. Mám malý dům se dvěma zvířaty, a to je pes a kočka. Pes se jmenuje Bill a kočka Katy, tak takhle to mám já.“ Lucy na to: „Jamesi...“ a on „Ano?“ „Můžu stoprocentně říct, že doma žádné zvíře nemáme. Jaké to je, mít doma zvířecího mazlíčka?“ James říká, že krásné. „Každá radost si žádá

starost, tak to je, víš?“ „Vím.“ Tak a je to, přestává pršet a zrovna není zapotřebí další cigareta. Tak Lucy schová krabičku s cigaretami do kapsy a zeptá se: „Jamesi, můžeme vyrazit?“ James na to: „Rozhodně, pršet už přestalo, tak jdeme.“ A oba vyrazí do polorozpadlého baráku na villange street. „Musíme jít rychleji“, říká James: „Co kdyby zase začalo lejt. Co bychom mohli dělat potom, uvidíme se ještě někdy?“ obává se James. „Neboj, snad po tom, co se dostaneme k baráku ti řeknu, co a jak, podíváme se dovnitř a uvidíme co se dá dělat. Já pak jdu domů, v deset mám být doma. Ale zítra mám čas celý den, je sobota tak se sejdeme. Je to ještě daleko, už jsme na villange. To vím, ještě pár ulic a jsme tam.“ Lucy jako vždycky vytáhne krabičku a dává si jednu cigaretu, ptá se: „Jamesi, chceš jednu?“ a James na to: „Jen si je šetři, víš, ať nějaké máš, když je budeš potřebovat. Já nekouřím.“ Lucy si zapálí a po chvílce oznamuje, že je to ten velký barák tady hned vpravo. James se zasměje a říká: „To je ale velký barák, jdeme dovnitř?“

„Tady je nějaký zámek, nebude to zapotřebí vypáčit?“ „Ne, stačí do toho jen šikovně strčit a zatlačit.“ „Super, mám to, tak jdeme.“ Jako první prochází chodbou. Na konci jsou nějaké dveře a úzká chodba na jejímž konci jsou schody nahoru do druhého patra. Jdou hned nahoru, nic tu není, no opravdu od začátku ke konci chodby úplně prázdná. Vydávají se tedy nahoru. James říká: „Opatrně, ty schody jsou staré, můžeme se lehce propadnout dolů.“ „Jo jo, dávám si pozor, dobrý, Jamesi“. Vyšli teda schody a jsou už v druhém

patře, když najednou na zemi leží krabice, no spíš skříňka, na které je zámek, a ten podivuhodně vypadající zámek je našťěstí otevřený. „Podívej!“ vytahuje Lucy nějaký ručník, starší osobní hygienické pomůcky jako je kartáček na zuby, tubu s pastou a hřeben. Má taky nějaký kámen lesknoucí se zelenou barvou, a ne příliš dlouhý provaz. „Co si z toho vezmeš, Jamesi, co bys chtěl?“ James odpoví: „Chci ten kámen.“ „Dobře, máš ho mít, já stejně takové věci nesbírám. Jdeme dál, co jsme vyšli schodiště, všimla jsem si dvou dveří na konci chodby. Já se podívám doleva a ty běž vpravo, jo?“ Lucy se odhodlala a vešla. Pár věcí našla dál, to je pádlo z nějakého člunu, hrníčky, prázdné flašky a pár malých sponek do vlasů. James křičí na Lucy, ať se jde rychle podívat, že něco našel, co by se jí mohlo líbit. Lucy přibíhá a James se otočí v poloze rovnoběžné ukazuje Lucy, co našel, je to pravý fotbalový dres Davida Beckhama. „Tak teď jsme vydělali hromadu peněz,“ říká James, „k tomu tady jsou ještě nějaké věci, přesně je to ještě pár dresů, také hokejových a basebalové náradí jako pálka a míčky ze zápasu velkých klubů. Všechno to bereme, co jsi tam našla.“ Lucy říká, že jen nějaké pádla, z toho nic není oproti tomuto sportovnímu vybavení velké peněžní hodnoty. Seberou poslední míčky a opouští druhé patro po schodech dolů, ještě zkontrolují pravost sportovního vybavení a zjistí, že je to opravdu pravé. Prochází chodbou k venkovním dveřím a s náradím odcházejí pryč. „Popadla jsi to velmi rychle,“ James podotkne a zasměje se, Lucy v tom také nic nebrání tak se oba smejí. „Co s tím?“ ptá

se James. Lucy už ví. „Prodáme to. Mám nějakých asi pět kamarádů.“ „Sbírají takové věci určitě?“, zeptá se James. „Ano,“ odpoví Lucy. „Určitě.“ Jdou zpátky stejnou cestou jako šli předtím, akorát s trošku lepší náladou, Lucy vytahuje cigaretu a zapálí si. Skoro v půlce cesty se James zeptá: „Nechceš to nechat na zítra? Je už přece jen hodně hodin.“ „Ano, také si myslím, nechám to u sebe a zítra to prodáme.“ Když se vrací, u domu se něco děje. Lucyin táta je před barákem a něco si tam vyřizuje, asi nějaké své účty. Stojí tam ještě dva cizí muži, co se tam děje? James je odvážný a přichází ke dvěma mužům, aby se jich zeptal, co se vlastně děje a oba dva, asi vystrašením, se splaší a hrozí Jamesovi bitkou.

Pak se pustí i po Lucyině otci. Strhla se mela, všichni čtyři se bijou, mlátí se hlava nehlava. Co s tím? Lucy utíká domů se schovat a cestou bohudík neztratila ani jednu z nalezených věcí, už je doma, stihla to, nic se jí nestalo. Po pár chvílích se do domu pokouší někdo dostat, je to její otec a James, povídají si, jde slyšet jen: „To jsme to zvládli, dali jsme jim, co jim patřilo.“ Táta Lucy přichází do kuchyně, kde už je Lucy společně s mamkou a s Jamesem, jde k nim. Lucy se ptá kdo to byl. Táta odpovídá, že dva známí, chtěli peníze za auto, za které už zaplatil, dostali, co si zasloužili. „To je James,“ říká Lucy. „Já vím,“ odpoví táta, „spíš ho představ mamce.“ „Tak jo mami, to je James, setkali jsme se v parku, když přišlo a šli jsme na villange do baráku pro věci.“ Mamka podává Jamesovi ruku a povídá: „To já se jmenuju Lara a otec Braun.“ James na to: „Já vím, my už se

MRAVENČÍ LISTY č. 2/2020

známe od té potyčky venku. Byli jsme v tom baráku, nebo spíše barabizně, to by byl lepší název pro tu ztrouchnivělost, skoro před jejím rozpadnutím jsme tam ještě stačili něco najít. Lucy ukaž jim to.“ Lucy vytahuje tašku a bez rozmyšlení vytahuje dresy a míčky spolu s pálkou, kterou má také v tašce schovanou. „No to je ale nadělení,“ říká otec Braun. „To je minimálně z roku 1800 až 1900, no prostě z devatenáctého století, má to podpis Jukers. Je to starožitnost. Má to ohromnou cenu, co s tím chcete dělat?“ ptá se otec. James odpoví: „Pokud to dokážeme společně prodat za dost peněz, můžeme si to rozdělit rovným dílem.“ Otec Braun na to říká, že zná někoho, kdo by to chtěl, je to stoprocentní. „Zkusím mu zavolat a uvidíme, co se s tím dá dělat.“ Otec teda volá a po rozprávění s telefonem pokládá telefon a říká: „Tak je to takhle. Za všechno nám můj přítel Luis dá tři tisíce dolarů a přijede hned ráno. Jamesi, ty se natáhneš tady dole v obýváku, jídlo dostaneš, neboj, k večeri jsou palačinky s marmeládou a tvarohem. Stačí to přečkat do rána a jsme boháči.“

Zdroj: povídku napsal klient Chráněného bydlení Mravenec Josef Rigo, foto Google.

14. 2. Den svatého Valentýna

Den svatého Valentýna (zkráceně také Valentýn) se slaví v anglosaských a dalších zemích každoročně 14. února jako svátek lásky a náklonnosti mezi intimními partnery. Je to den, kdy se tradičně posílají dárky, květiny, cukrovinky a pohlednice s tematikou stylizovaného srdce, jako symbolu lásky. V poslední době se tento svátek šíří i v kontinentální Evropě, do určité míry z komerčních důvodů.

Svátek je pravděpodobně odvozen od svátku Lupercalia slaveném ve starověkém Římě. V předvečer tohoto dne byly do „urny lásky“ vloženy lístečky se jmény dívek. Každý mladý muž potom tahal lísteček a dívka, jejíž jméno si vytáhl, se měla stát jeho „miláčkem“ v následujícím roce.

Legenda také říká, že tento den začal být známý jako Den svatého Valentýna až díky knězi Valentýnovi. Claudius II., vládce Říma, zakazoval svým vojákům, aby se ženili nebo jen zasubovali. Báł se, že by chtěli zůstat doma u svých rodin a nešli do boje. Valentýn vzdoroval vládci a tajně oddával mladé páry. Byl zatčen a později popraven 14. února. Svátek Lupercalia splynul s oslavami mučednictví svatého Valentýna a vznikl romantický svátek, který je nyní 14. února slaven.

Valentýnské zvyky

„Zámky lásky“ objevující se po celém světě především na zábradlí mostů.

K Valentýnu se váže celá řada zvyků, které pomalu pronikají i do českého prostředí – a to zejména pod tlakem obchodníků. Jedná se především o společnou oslavu svátku zamilovanými páry, darování valentýnských přáníček – vyznání lásky (tzv. Valentýnky) nebo uzamykání zámečků lásky, které původně s Valentýnem ale téměř nesouvisí. Není bez zajímavosti, že právě období Valentýna každoročně zvedá poptávku po visacích zámcích, na což reagují také výrobci, kteří nabízejí visací zámečky s valentýnskými motivy.

Zdroj: text Wikipedie, foto Pixabay.

Karel Čapek

Případ Selvinův

(pokračování)

Frank Selvin prostě tvrdil, že je nevinen, že byl na procházce, pak šel rovnou domů a spal. Žádný ze svědků nebyl podroben křížovému výslechu. Advokát Frankův – to se rozumí ex offio, protože paní Selvinová na lepšího advokáta peníze neměla – byl takový starý dobrák a idiot, který se omezil na to, že upozorňoval na mládí svého nerozvážného klienta a se slzami v očích prosil velkodušně porotce o shovívavost. Ani státní žalobce si nedal mnoho práce; hřímal na porotce, že právě před procesem Franka Selvina vynesli dva osvobozující rozsudky; kam prý by se lidská společnost řítla, kdyby každý zločin došel ochrany v laxní blahovůli a mírnosti soudců z lidu? – Zdá se tedy, že porotci tento argument uznali a chtěli dát najevo, že se nesmí hřešit na jejich blahovůli a mírnost; prostě rozhodli jedenácti hlasy, že Frank Selvin je vinen zločinem vraždy. Tak, to byl ten celý případ. Poslyšte, když jsem tyhle věci zjišťoval, já byl přímo zoufalý; ve mně se všechno vařilo, ačkoliv nejsem právník, nebo snad právě proto, že nejsem právník. Jen si to představte: korunní svědkyně je duševně méněcenná; nadto je jí skoro padesát let, tedy je patrně v klimakteriu, což ovšem případně snižuje její věrohodnost. Tu postavu v okně viděla v noci; jak jsem později zjistil, byla teplá, ale velmi tmavá noc; ta ženská nemohla tedy toho člověka poznat ani s přibližnou určitostí. Potmě nerozeznáte přesně ani velikost člověka; to jsem sám na sobě důkladně přezkoušel.

A ještě ke všemu ta ženská mladého pána, totiž Franka Selvina, přímo hystericky nenáviděla, protože prý se jí posmíval; říkal jí totiž běloloktá Hébé, což dotyčná Anna Solarová z jakési příčiny považovala za smrtelnou urážku. Druhá věc: Teta Sofie nenáviděla svou sestru, paní Selvinovou, a vlastně spolu nemluvily; ta stará panna nemohla přijít Frankově mamince ani na jméno. Říkala-li teta Sofie, že jí Frank nějak vyhrožoval, mohlo to docela dobře patřit mezi ty staropanenské jedovatosti, které si vymýšlela, aby ponižila svou sestru. Pokud se týče Franka, byl to průměrně nadaný hoch; byl písařem v nějaké kanceláři, měl dívku, které psal sentimentální dopisy a špatné verše, a upadl do dluhů, jak se říká, bez vlastní viny; totiž protože se ze sentimentality ožíral. Jeho maminka byla dokonalá a ubohá osoba, šířaná rakovinou, chudobou a lítostí. Tedy tak vypadaly věci při bližším pohledu. Kdepak, vy neznáte má tehdejší junácká léta; když jsem byl v ráži, já jsem se necítil. Tehdy jsem napsal do novin sérii článků pod názvem Případ Franka Selvina; bod za bodem jsem ukazoval nevěrohodnost svědků, hlavně korunní svědkyně; analyzoval jsem rozpory ve svědectvích a zaujatost některých výpovědí; dokázal jsem absurdnost toho, že by korunní svědkyně mohla poznat pachatele; demonstroval jsem naprostou neschopnost předsedy soudu a hrubou demagogii plaidoyeru státního zástupce. Ale to mně nestačilo; když už jsem byl v tom, začal jsem útočit na celou justici, na trestní řád, na instituci porot, na celý netečný a sobecký společenský řád. Neptejte se,

jaký z toho byl poprask; tehdy už jsem měl nějaké jméno, mladý svět stál za mnou; jednoho večera byly dokonce demonstrace před budovou soudu. Tehdy ke mně přiběhl ten advokát mladého Selvina a lomil rukama, co prý jsem to provedl; že on přece podal zmatečnickou stížnost a odvolání a že by Selvinův trest byl jistě snížen na nějakých pár let vězení; ale teď že vyšší instance nemůže ustoupit teroru ulice, a proto zamítne všechny jeho rekursy. Řekl jsem tomu ctihodnému právníkovi, že už mně nejde jen o Selvinův případ; že mně jde o pravdu a spravedlnost. Ten advokát měl pravdu; rekursy byly zamítnuty, ale předseda soudu byl dán na penzi. Lidé zlatí, tehdy teprve jsem se do věci zažral; vidíte, i dnes bych řekl, že to byl svatý boj o spravedlnost. Hleďte, mnoho věcí se od té doby zlepšilo; přiznejte mně, starci, že mám na tom svůj trošek zásluhy. Selvinův případ přešel do světového tisku; řečnil jsem dělníkům v hospodách a delegátům celého světa na mezinárodních kongresech. ‚Napravte Selvinův případ‘, to byl svého času stejně mezinárodní výkřik jako třeba ‚Odzbrojte‘ nebo ‚Votes for Women‘. Pokud šlo o mne, byl to boj jedině proti státu; ale za mnou bylo mládí. Když zemřela Selvinova maminka, sedmáct tisíc lidí šlo za rakví té vyschlé a maličké paní, a já jsem mluvil nad otevřeným hrobem, jako jsem nemluvil nikdy v životě; bůhví, přátelé, strašná a podivná věc je inspirace. Sedm let jsem vedl ten boj; a 7ten boj udělal mne.